

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 303/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., N., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 383/2006, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo/350/2009 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veciach vedených pod sp. zn. GÚs 27/11 a sp. zn. VI/1 Pz 170/11 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2011 doručená sťažnosť M. A., N. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej uviedol:

„Pod sp. zn. 15C/64/2000, u Porušovateľa č. 1 (Okresný súd Bratislava I, pozn.) začal pracovnoprávny súdny proces o neplatnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru

s pánom M. A. zo strany Ž. Stalo sa tak v jarných mesiacoch pred viac, ako 11 rokmi! Teda, ide o evidentnú reštanciu viac ako 11 rokov, bez jediného pojednávania, čo nemožno klasifikovať inak, než ako flagrantné porušovanie navrhovateľovho práva na hospodárnu súdnu ochranu bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, chráneného čl. 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky. Porušovateľ č. 1 operoval vykonštruovanou litispendenciou, ku ktorej prilepil *res iudicatae*, cca 6 rokov trpel nečinnosť vo veci istého odvolania sa pána M. A., a aby toho nebolo málo nie jedenkrát výdatne prejudikoval výsledok v prospech žalovaného zamestnávateľa, ktorým boli Ž., za podpory antiústavnej časti ustanovenia § 138 odsek 1 Občianskeho súdneho poriadku Slovenskej republiky (ďalej len OSP). Porušovateľ č. 1 svojvoľne nepridelil pánovi M. A. advokáta pre dovolacie konanie, hoci pánovi M. A. náležalo toto pridelenie advokáta, keďže o to regulárne, dokonca priamo v dovolaní samotnom, písomne požiadal, nakoľko mu to kogentne ukladalo ustanovenie § 241 odsek 1 druhá veta OSP s výdatnou podporou ustanovenia § 30 OSP, a to na základe oslobodenia od súdnych poplatkov zo zákona.

Porušovateľ č. 2 (Krajský súd v Bratislave, pozn.) potvrdil antizákonné postupy Porušovateľa č. 1.

Porušovateľ č. 3 (Najvyšší súd Slovenskej republiky, pozn.) zastavil Dovolacie konanie v dôsledku aplikácie diskriminujúceho antiústavného ustanovenia § 241 odsek 1 druhá veta OSP. Porušovateľ č. 4 (Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, pozn.) nepodal Mimoriadne dovolanie pomocou aplikácie ďalšieho diskriminujúceho antiústavného ustanovenia § 243f odsek 2 písm. b) a c) OSP.

Porušovateľ č. 4 nerozpoznal, alebo nechcel rozpoznať v diskriminujúcich a antiústavných ustanoveniach §§ 138 + 241 OSP diskriminujúce a šikanujúce prvky, vhodné ako rapidny i markantný dôvod k podaniu návrhu na Ústavný súd v tomto duchu. A tak nevyšiel v ústrety spravodlivosti, podnet pána M. A. odložil. Vid' prílohu č. 1.

Pán M. A. z N. však tvrdí, že diskriminujúce a šikanujúce prvky, vhodné ako rapidny i markantný dôvod k Ústavno-súdnej intervencii, sú obsiahnuté aj v § 243f odsek 2 písm. b) a c) OSP. *NOTA BENE!* Ved', ak procesný úkon zastavenia konania nepodlieha kontrole, tak si môžu konania zastavovať trebárz i nezákonne, dokonca aj úmyselne, keďže zastavenie konania zo strany súdu vždy poteší jednu stranu, či nie!!!

Po vyžiadaní si spisov od porušovateľov a následnom vykonaní dokazovania NAVRHOVATEĽ - SŤAŽOVATEĽ navrhuje Ústavnému súdu Slovenskej republiky, priznať navrhovateľovi v zmysle čl. 127 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky primerané finančné zadosťučinenie, TO JEST 33.333,- € do 3 dní od vynesenia verdiktu Ústavného súdu Slovenskej republiky prevodom na jeho účet vo VÚB.“

Z priloženej dokumentácie ústavný súd zistil, že uznesením sp. zn. 5 Cdo 350/2009 zo 14. januára 2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zastavil konanie o dovolaní sťažovateľa podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 383/2006 z 30. novembra 2007; zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že označené uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 24. marca 2010.

Z označeného uznesenia najvyššieho súdu je tiež zrejmé, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozhodol uznesením č. k. 15 C 64/2000-25 z 18. januára 2002 tak, že konanie pre prekážku súdneho konania – litispendenciu zastavil. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 8 Co 383/2006 z 30. novembra 2007 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľ priložil k sťažnosti prvú stranu podania adresovaného Generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) označeného ako „Podnet k podaniu mimoriadneho dovolania... Podnet k podaniu návrhu na Ústavný súd Slovenskej republiky... Trestné oznámenie“, ktoré bolo doručené Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) 14. marca 2011. Z textu tohto podania je zrejmé, že sa týka uznesenia „Najvyššieho (Dovolacieho) súdu v Bratislave zo dňa 14. 01. 2010, č. k. 5 Cdo/350/2009“, ktoré sťažovateľ „prevzal dňa 24. 03. 2010“.

Ďalšou prílohou sťažnosti je prípis generálnej prokuratúry č. VI/1 Pz 170/11-4 zo 17. marca 2011 a prípis generálnej prokuratúry č. GÚs 27/11-4 z 10. mája 2011 adresované sťažovateľovi.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán verejnej moci porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Aj keď v sťažnosti nie je jednoznačne vymedzený návrh na rozhodnutie (petit), ústavný súd z jej obsahu a priloženej dokumentácie vyvodil, že sťažovateľ sa ňou domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 383/2006, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 350/2009 a postupom generálnej prokuratúry vo veciach vedených pod sp. zn. GÚs 27/11 a sp. zn. VI/1 Pz 170/11; ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť v takto vymedzenom rozsahu.

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 383/2006

Predmetom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 14 C/27/2000 bolo rozhodovanie o určení neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru Ž., a. s. V predmetnej veci rozhodol okresný súd uznesením č. k. 15 C 64/2000-25 z 18. januára 2002 tak, že konanie pre prekážku súdneho konania – litispendenciu zastavil. Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 8 Co 383/2006 z 30. novembra 2007 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sťažovateľ v predchádzajúcom období už namietal sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 383/2006 a jeho uznesením z 30. novembra 2007, ktoré bolo právoplatne skončené 21. januára 2008.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa doručenej ústavnému súdu 18. marca 2008 rozhodol o namietanom porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach uznesením č. k. IV. ÚS 214/08-11 z 31. júla 2008 tak, že sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti vzhľadom na to, že pri posudzovaní sťažnosti už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva, pretože predmetné konania boli právoplatne skončené. Uznesenie ústavného súdu č. k. IV. ÚS 214/08-11 z 31. júla 2008 nadobudlo právoplatnosť 6. septembra 2008.

Predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu z 31. júla 2008 bráni, vzhľadom na § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, tomu, aby ústavný súd opätovne meritórne posudzoval možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 383/2006 a jeho uznesením z 30. novembra 2007, t. j. vylučuje rozhodovanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, ktorou opakovane namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v označených konaniach. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vzhľadom na právoplatné skončenie napadnutých konaní 21. januára 2008 sťažnosť spĺňa podmienky na jej odmietnutie aj podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 350/2009

Predmetom tejto časti sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 350/2009 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu označený všeobecný súd o veci meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti už nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06), ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie zistil, že namietané dovolacie konanie vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Cdo/350/2009 bolo právoplatne skončené 24. marca 2010. Sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 23. mája 2011. Znamená to, že najvyšší súd v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu vo veci už právoplatne rozhodol, a preto postupom najvyššieho súdu v tom čase už nemohlo dochádzať k porušeniu základného práva, ktoré označil sťažovateľ, keďže daný procesný stav (právoplatné skončenie konania pred najvyšším súdom) vylučuje, aby najvyšší súd porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Vzhľadom na to ústavný súd túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. GÚs 27/11 a vo veci vedenej pod sp. zn. VI/1 Pz 170/11

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie svojej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. GÚs 27/11 a vo veci vedenej pod sp. zn. VI/1 Pz 170/11.

Dňa 14. marca 2011 podal sťažovateľ generálnej prokuratúre podnet „*k podaniu mimoriadneho dovolania*“ proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 350/2009 zo 14. januára 2010, ktorým sa zároveň domáhal, aby generálny prokurátor podal návrh ústavnému súdu na konanie o súlade § 138 ods. 1 a § 241 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vrátane návrhu na pozastavenie účinnosti označených ustanovení.

a) Generálna prokuratúra vybavila podnet sťažovateľa zo 14. marca 2011 v časti smerujúcej proti označenému uzneseniu najvyššieho súdu zo 14. januára 2010 prípisom č. k.

VI/1 Pz 170/11-4 zo 17. marca 2011, ktorý bol sťažovateľovi doručený 24. marca 2011. Označeným prípisom generálna prokuratúra podnet sťažovateľa odložila, pričom svoj postup v predmetnej veci odôvodnila takto:

«Mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o podmienkach konania, o zastavení alebo o prerušení konania, alebo ktorými sa upravuje vedenie konania, o dovolaní alebo o mimoriadnom dovolaní (§ 243f ods. 2 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že generálny prokurátor nemá oporu v zákone na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému rozhodnutiu dovolacieho súdu a z tohto dôvodu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky Váš podnet v časti „A“ odložila.»

b) Generálna prokuratúra vybavila podnet sťažovateľa zo 14. marca 2011 v časti, v ktorej žiadal, aby generálny prokurátor podal návrh ústavnému súdu na pozastavenie účinnosti § 138 ods. 1 a § 241 druhej vety OSP prípisom č. k. GÚs 27/11-4 z 10. mája 2011, ktorý bol sťažovateľovi doručený 18. mája 2011. Označeným prípisom generálna prokuratúra podnet sťažovateľa v tejto časti tiež odložila, pričom svoj postup v predmetnej veci odôvodnila takto:

«Vaším podnetom, ktorý ste osobne podali 14. 3. 2011 na Generálnej prokuratúre SR, sa v časti B. domáhate, aby generálny prokurátor podal návrh na Ústavný súd Slovenskej republiky na pozastavenie účinnosti ustanovení § 138 ods. 1 a § 241 druhá veta Občianskeho súdneho poriadku z dôvodov diskriminácie občanov a ich odstránenie z právneho poriadku Slovenskej republiky alebo ich novelizáciu v záujme odstránenia akýchkoľvek prvkov diskriminujúcich občanov tejto krajiny.

Na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatnenie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím a oslobodením sa však nevracajú (§ 138 ods. 1 OSP).

Jedným z druhov trov konania, ktoré musí znášať účastník, sú poplatky. Súď však môže na návrh účastníka priznať na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré je však

viazané na jeho osobu, pričom základným predpokladom na oslobodenie sú pomery účastníka a ďalej, nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo vrátenie práva.

V dovolaní sa musí popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa toto rozhodnutie napadá, prípadne ktoré dôkazy by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania a čoho sa dovoláte? domáha. Dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1, druhá veta OSP).

Prísna formálnosť dovolanie vyžaduje okrem iného aj zvýšenú odbornú náročnosť na jeho samotné vyhotovenie, keďže sa napadá rozhodnutie odvolacieho súdu. Zákon preto vyžaduje, aby dovolateľ bol zastúpený profesijným advokátom, pokiaľ sám alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná, nemá právnické vzdelanie. Za právnické vzdelanie z tohto hľadiska treba považovať ukončené vysokoškolské štúdium práva, a to bez ohľadu na formu, ak táto forma bola legislatívne uznaná.

Vo Vašom podaní bližšie nešpecifikujete, v čom Vami napadané ustanovenia OSP ako diskriminujúce občanov, porušujú Ústavu SR, resp. ktoré jej články alebo Listiny základných práv a slobôd.

Generálny prokurátor je podľa § 13 ods. 1 písm. a) zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre oprávnený podať Ústavnému súdu SR návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže neboli zistené podmienky pre podanie návrhu podľa citovaného ustanovenia zákona o prokuratúre, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky Váš podnet zo 14. 3. 2011 v časti „B“ odložila bez prijatia ďalších opatrení.»

Podľa § 32 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) ak na vybavenie podnetu je príslušný iný prokurátor alebo iný orgán, prokurátor, ktorý prijal podnet, bez zbytočného odkladu, najneskôr do 10 dní od doručenia podnetu, postúpi podnet na vybavenie príslušnému orgánu alebo príslušnému prokurátorovi. Túto skutočnosť súčasne písomne oznámi podávateľovi podnetu.

Podľa § 33 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor je povinný vybaviť podnet do dvoch mesiacov od jeho podania. V odôvodnených prípadoch rozhodne o predĺžení tejto lehoty bezprostredne nadriadený prokurátor (§ 53 ods. 1).

Z príslušnej právnej úpravy a z uvedených prípisov generálnej prokuratúry, ktorým vybavila podnet sťažovateľa, vyplýva, že ho v obidvoch častiach vybavila v zákonom ustanovenej lehote (§ 33 ods. 1 a § 33 ods. 1 v spojení s § 32 ods. 3 zákona o prokuratúre).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním, iným zásahom alebo rozhodnutím do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu, resp. jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07).

Keďže podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na už uvedené skutočnosti neexistuje priama príčinná súvislosť medzi napadnutými prípismi (upovedomeniami) generálnej prokuratúry a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľ v súvislosti z označenými prípismi generálnej prokuratúry namieta len porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z obsahu sťažnosti však vyplýva, že sťažovateľ s „neúspechom“ svojho podania spája aj porušenie svojho práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, hoci to vo svojej sťažnosti explicitne neuvádza. Ústavný súd preto nad rámec tohto rozhodnutia považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorým sa domáhajú, aby generálny prokurátor podal mimoriadne

dovolanie alebo návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom, neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podá, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá, mimoriadne dovolanie, rovnako aj návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov ústavným súdom. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05). Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nevyužitím práva generálneho prokurátora podať mimoriadne dovolanie, ako aj nevyužitím práva generálneho prokurátora podať návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov nemôže dôjsť k porušeniu označeného základného práva sťažovateľa, a preto sťažnosti smerujúce k porušeniu základného práva na inú súdnu ochranu v súvislosti s nevyhovením takémuto podnetu ústavný súd považuje za zjavne neopodstatnené a odmieta ich z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Znamená to, že sťažnosť sťažovateľa je aj z tohto dôvodu v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrhom na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júla 2011